

Sannidals-sangen

Sannidal min hjembygd kjære,
fredfull, fager, lys og skjønn.
Her fikk første skritt jeg lære,
skjermet trygt av moders bønn.
Du blant alle Norges daler
er for meg den ene dal,
Som med minners rikdom taler,
gamle gode Sannidal

Lune grender, åser, lave,
elv og vann og hei og fjord.
Hus og hjem med tun og have,
tuftet trygt på fedres jord.
Vår med fuglesang i skogen,
blomst i hver en bakke-hall,
rikt med grøde etter plogen,
slik er gamle Sannidal

Slekters slit i felles virke,
bygde hjem i trofast strev,
tømret dales hvite kirke,
den ble bygdens adelsbrev.
Tårnet peker mot det høye,
sampler, løfter, lyser fred,
senker håp i sorgfullt øye,
signer slektens hvilested.

Sannidal min hjembygd kjære,
fars og mors og slektens hjem.
Fedres minne vil vi ære,
løfte det litt lengre frem,
for den slekt som kommer siden,
som skal øke slektens tall,
fagert lyse i all tiden,
gamle gode Sannidal